

PROLOG

Dnes mě můj muž definitivně poslal k čertu.

Přibližně po osmi varováních, po prosbách a pláči, hysterických rozhovorech a výhrůžkách jsem tentokrát na zemi klečela já.

Doslova.

„Vlodo, prosím tě. Dej mi ještě šanci.“

Podíval se na mě jako na otravný hmyz a z jeho výrazu bylo jasné, že nedá. Je zbytečné bavit se o další šanci.

Musel na nás být tragikomický pohled. Jako na špatné, patetické herce z céčkového filmu.

Já, klečící na kolenou, pode mnou sníh a led, tvář jako zmasakrovaný harlekýn. Rozmazaná a zmrzlá, můj povadlý kožich plandal okolo mě na zemi.

Vlodo stál nade mnou, potahoval z cigarety, nasával dým do plic jako neurotický pacient. Nepodíval se mi do očí, odvrátil se.

Odraz jeho tváře jsem v bazénu neviděla. Byla třeskatá zima a zbytky vody, které na dně zůstaly po vypuštění, byly zmrzlé.

Za námi se rýsoval dům, který jsme si ještě pořádně neužili. Měl sloužit jako rodinné hnízdo, které jsem já odvrhla ještě dřív, než se stihlo vybudovat. Zásadně jsem ho od první chvíle brala jako nepřítel, protože můj muž mě v něm plánoval uvěznit jako ve zlaté klínce. Zatímco já jsem potřebovala létat.

Tehdy jsem zastávala názor, že mě nepochopil. Vůbec nerozuměl mým potřebám.

Ničeho jsem si nevážila. Ničeho.

Bazén v zimě a potmě sám o sobě vypadá hrozivě, stejně jako dům, ve kterém všechno dobré zašlo. Vlado nade mnou hrdě stál, v očích měl smutek vítěze, který vlastně nic nevyhrál. Jeho samotného to položilo...

Udělal jsem z něj nešťastného člověka. Já.

Znovu jsem začala prosit.

Dala jsem do toho všechno a strašně jsem doufala, že jsem aspoň trochu přesvědčivá.

Protože jsem to fakt myslela upřímně.

Z celého srdce.

Teď, nebo nikdy. Chvilé napětí, která trvala vteřiny, ale byl v ní ukrytý celý můj život.

Nepovolil.

Překročila jsem hranici, a právě před chvílí ji překročil i on. Byla jsem odepsaná.

„Máš pocit, že jsem ti nedal šanci, Diano?“

„Ale teď doopravdy. Vlado. Prosím tě!“

„Kolikrát to bylo doopravdy?“

„Miluju tě, Vlado,“ hlesla jsem zoufale.

„Já už to nechci. Nevěřím ti,“ hodil nedopalek na led.

Karty se otočily až neuvěřitelně rychle.

Viděla jsem, že je rozhodnutý.

A to mě vyděsilo. Strašně vyděsilo.

Nevím, proč člověk začne hasit věci až tehdy, když už jsou nenávratně v prdeli.

KAPITOLA 1

Když jsem Vlada poprvé potkala, okamžitě jsem věděla, že je to ON. Pan P.

Je mi jedno, že to zní jako klišé. Bylo to tak.

Prostě jsem to VĚDĚLA.

Všechny radary se rozblikaly, intuice si šla zlámat nohy, abych to neignorovala. V podstatě jsem měla štěstí. Některé sondují a slídí po „těch pravých“ celý život a stále nic. Stále nad nimi visí otazníky, co když se najde ještě lepší, krásnější, svalnatější, bohatší... Neúnavně hledají, až jsou z toho celé na hlavu, všechno podstatné jim při té honbě za chlapem uniká, a najednou se probudí v posteli s ochablou kůží na stehnech, s fialovým přelivem ve vlasech a s houfem mňoukajících koček v posteli.

Samy.

A ještě dezorientovanější než ty kočky.

Jediný problém byl v tom, že i když mi bylo okamžitě jasné, že Vlado je ten pravý, nedoufala jsem, že bude někdy můj. JEN můj.

Byl příliš ideální a já příliš obyčejná. Pěkná, ale ne nádherná. Ne hloupá, ale zas ani pronikavě inteligentní. Možná trochu moc ovlivnitelná na vkus někoho, kdo má rád emancipované a samostatné ženy. Studentka na zdravce, devatenáct let, nemožný účes a odrostlá trvalá, celá relativně dost vyčouhlá. Do Bratislavy jsem se dotáhla z Modry, která pro mě do té doby byla pupkem světa. Hlavní město pro mě znamenalo jednu obrovskou zoologickou zahradu s vymóděnými lidmi a divnými pravidly hry.

Moje sebevědomí se tehdy pohybovalo okolo bodu nula a úplně běžně mi klesalo i do minusových hodnot.

Byla jsem bez velkých ambicí a vůbec jsem nesnila o hvězdné budoucnosti.

Vlado byl bůh bohů. O dva roky starší než já, student ekonomky, klátil jednu holku za druhou. Jeho pověst jsem znala až příliš dobře na to, abych si dělala jakékoli iluze.

Zvláštní, že z největších děvkařů se obvykle vyklubou nejrodinněji založené typy.

Tehdy jsem to netušila.

Dnes je mi to poznání k ničemu.

Překročila jsem hranice.

Když jsme se poprvé potkali, on o mně nevěděl nic, já o něm už víc než dost. Pamatuju si poslední vteřinu, kdy jsem ještě jakžtakž soudně přemýšlela. Napadlo mě: Škoda, že je takový děvkař, jinak by byl ideál.

KAPITOLA 2

Na dvojrande s Vladem mě přímo násilím dotáhla spolužačka ze zdravotní školy, Sandra.

Hučela do mě na internátě, dokud jsem nezmagořila. Na žádné rande se mi jít nechtělo, ale Sandra měla nervy z toho, že s klukem, se kterým měla jít ona, by se z toho v průběhu večera mohla vyklubat pěkná otrava. Sama by ho setřásla jen velmi těžko, navíc to byl Vladův kamarád.

Sandra měla kromě toho skvělou teorii, že z dvojrande musí vyjít člověk zákonitě o mnoho inteligentnější než z obyčejného klasického.